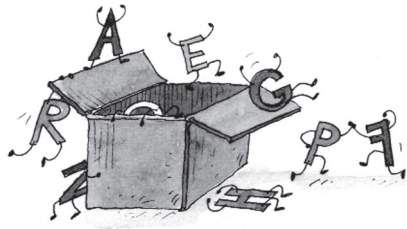

Marion van de Coolwijk

Ik ben niet bom!

δ

Stront!

‘Wegwezen!’

De stem van Barry sneed door Sanders lichaam.

‘Ik...’

‘Niets te ikken, wegwezen!’

Aan jou hebben we niets.’

Met gebogen rug draaide Sander zich om.

Hij kon die Barry wel wurgen!

Met slome passen liep hij de gang uit.

Het was rumoerig op school.

Het naderende tienjarig bestaan van de school
slokte veel tijd op.

In iedere klas werden de voorbereidingen getroffen voor
een schoolfeest, volgende maand.

De school bestond tien jaar.

En dat werd gevierd.

‘Hé, San! Al klaar?’

Juf Geke sleepte een grote doos met oude kranten
door de gang.

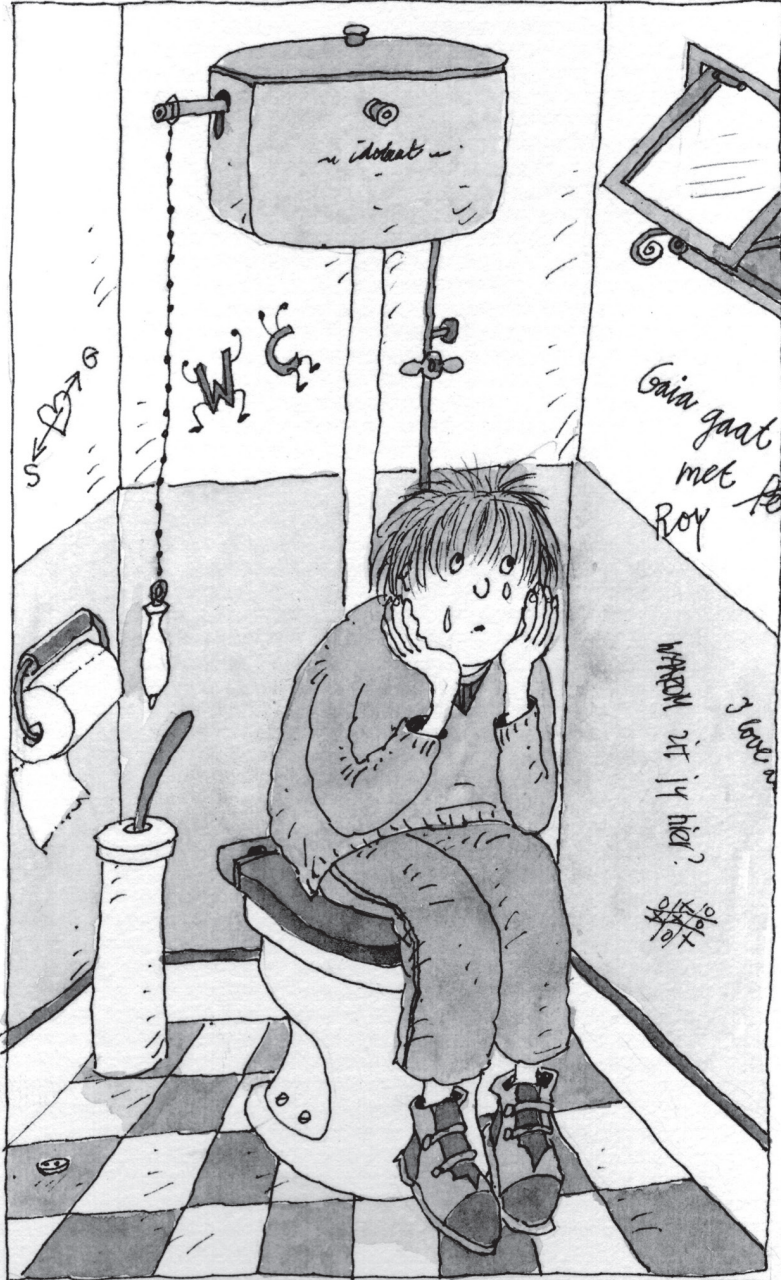
‘Wacht, ik help wel even!’

Sander versnelde zijn pas.

Hij liep naar de juf toe die zijn hulp dankbaar aannam.

‘Bedankt, maarre...

was je nu al klaar met die uitnodigingen?’
Sander boog zijn hoofd.
Hij wilde de juf niet lastigvallen met zijn problemen.
Heel even speelde hij met de gedachte
om alles te vertellen.
Maar tegelijkertijd verwierp hij dat als onzinnig.
Hij zou er niets mee opschieten.
Ze zouden hem nog geniepiger pesten.
Nee, het beste was om gewoon net te doen
of er niets aan de hand was.
‘Eh... nee, juf! Ikke... ik...’
Sander wist zo snel geen antwoord.
Hij kreeg een rood hoofd.
Shit!
Nu zag de juf natuurlijk ook wel
dat er wat aan de hand was.
‘Is er iets, Sander?’ vroeg Geke
met opgetrokken wenkbrauwen.
‘Nee hoor, alleen...’
Sander draaide zich om.
Hij wees in de richting van het toilet.
‘Ik moet heel nodig.’
En weg was hij!
Gered!
De wc-deur klapte achter hem dicht.
Hij was even alleen.
Hij ging op de smoezelige bril zitten.
Hij bleef met zijn hoofd in zijn handen
als een standbeeld zitten.
Verdorie!
Wat was hij toch een slappeling...
Nee, dat was niet het juiste woord.
Hij was een nul, een niks, een...

Sander voelde zijn ogen branden.
Ook dat nog!
Echt iets voor hem.
Huilen was voor watjes, hij was een watje.
Sander beet op zijn lippen en keek strak omhoog.
Hij probeerde zijn tranen binnen te houden.
Het lukte niet!
De warme, zoute tranen rolden via zijn wangen
in zijn mond en hals.
Sander nam niet eens de moeite om ze weg te vegen.
Wat maakte het uit.
Hij was nu eenmaal een loser, een zero.
Barry had gelijk.
Het had geen zin om bij het groepje 'uitnodigingen'
te gaan helpen.
Uitnodigingen moest je schrijven, netjes schrijven!
En dat kon hij niet.
Sander snikte.
In de verte hoorde hij zijn klasgenootjes lachen.
Sander keek op zijn horloge.
Het was halfdrie.
Bijna tijd.
Sander begreep dat hij niet eeuwig op de wc
kon blijven zitten.
Hoewel hij dat het liefste zou willen.
'Sander? Ben jij hier?'
Sander schrok op uit zijn gedachten.
Dat was Eva.
Hij herkende de stem meteen.
Wat moest hij doen?
Ze mocht hem zo niet zien.
'Eh... ja, ik kom eraan.'
Sander stond op en droogde zijn wangen

met de mouw van zijn sweater.
Daarna trok hij door.
Het kolkende water spoelde de niet-gebruikte wc schoon.
Sander stapte met een wit gezicht naar buiten.
'Ben je niet lekker?' vroeg Eva bezorgd.
'Bemoei je met je eigen zaken!' snauwde Sander haar toe.
Zijn ogen keken haar fel aan.
Hij streek zijn blonde haren naar achteren.
Ongemerkt veegde hij nog een traan weg.
'Sorry dat ik belangstelling toonde,' sneerde Eva boos.
Ze duwde Sander ruw opzij en liep de wc uit.
Zie je wel?
Nu was Eva ook al boos op hem.
De hele wereld was tegen hem.
Hij hoorde hier niet.
Wat had het voor zin?
Hij kon net zo goed niet bestaan.
Zwijgend liep hij naar de klas en ruimde zijn tafel op.
De andere kinderen waren druk aan het praten
en lachen met elkaar.
Sander hoorde het niet.
Het was net of er een glazen koepel
over hem heen was geplaatst.
Alle geluiden van buitenaf klonken dof en ver weg.
'Sander?'
Een stem probeerde de koepel binnen te dringen.
'Sander?'
De stem drong aan.
Sander hief zijn hoofd en keek recht in het gezicht
van de juf.
Met een knal spatte de glazen koepel uit elkaar.
Zijn oren klaptten open.
Het geroezemoes in de klas denderde over hem heen.

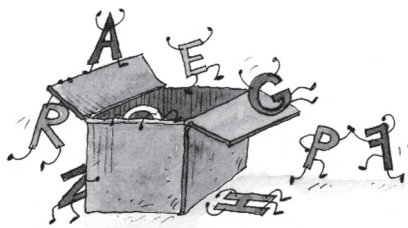
‘Luister jij wel?’ vroeg de juf een beetje gepikeerd.
Sander knikte, maar het kon de juf niet echt overtuigen.
‘Ik vroeg of je maandag het strookje van de feestavond wilde meebrengen...
Komen jouw ouders ook?’
‘Misschien,’ mompelde Sander.
‘Mijn vader moet, geloof ik, overwerken.
Mijn moeder zou proberen oppas te regelen.’
Een zacht gegrinnik klonk achter Sander.
De juf hoorde het niet, maar Sander wel.
Het was Barry.
‘Heb je nog oppas nodig, baby?’ siste de stem.
Sander deed net of hij het niet hoorde.
‘Sanders vader moet extra werken!
Net als zijn zoontje,’ fluisterde Barry net even te hard.
Iedereen kon het horen.
Behalve de juf natuurlijk.
Een paar kinderen begonnen te lachen.
Sander keek recht voor zich uit.
Hij zou zich niet laten kennen.
Heel even kruiste zijn blik die van Eva.
Maar hij keek dwars door haar heen.
Hij deed net of hij haar niet zag.
Sander voelde een steek in zijn maag.
Waarom deed hij dit nou?
Eva was zo’n beetje de enige
die nog normaal tegen hem deed.
Het was zijn eigen schuld als zij nu ook kwaad op hem was.
Er was geen weg terug.
Ze konden allemaal in de stront zakken!
Hij had niemand nodig!
‘Het groepje van Barry mag naar huis,’ zei de juf.
Stoelgeschuif en voetstappen.

Sander stond langzaam op en zette zijn stoel op tafel.
De andere kinderen uit zijn groepje liepen al in de gang.
Hij had geen haast.
Er wachtte toch niemand op hem.

De verhuizing

Zijn jas voelde koud aan.

Sander rilde terwijl hij met trillende vingers
zijn rits probeerde dicht te krijgen.

Met gebogen hoofd trok hij aan de rits.

‘Shit!’

De rits vloog maar over één helft omhoog.

‘Ook dat nog!’

Sander hief zijn hoofd.

Hij staarde radeloos naar het plafond.

Hij wist het niet meer.

Niets lukte.

Zelfs zijn eigen jas dichtdoen bleek onmogelijk.

Achter hem hoorde hij de kinderen uit zijn klas
met elkaar afspraken maken.

‘Zal ik bij jou spelen?’ hoorde hij Barry zeggen.

Het antwoord kwam van Eva.

‘Oké! Ik had eigenlijk andere plannen.’

Eva wilde dat hij het hoorde.

‘Maar die zijn zojuist veranderd.’

Ga je mee, Bar?’

Sander verstijfde.

Hij begreep de boodschap luid en duidelijk.